

били еднакви. Симеоновата българска държава била покорена отъ византийцитѣ, а пѣкъ Александровата станала плячка на турцитѣ.

VII. Династия Видински Шишмановци.

1) Михаилъ III	1323—1330.		Шишманъ
2) Шишманъ II	1330—1331.	Михаилъ, Синадинъ, Белауръ, Кераца.	
3) Иванъ Александъръ	1331—1365.	Шишманъ, Ив. Александъръ, Елена, Теодора.	
4) Иванъ Шишманъ III	1365—1392.	* Михаилъ Асѣнъ, Ив. Срацимиръ, Ив Шишманъ.	

Отъ казаното до тукъ ясно се установява, че българскиятъ владѣтелски прѣстолъ не билъ достъпенъ за всѣки, който разполагалъ съ груба сила или съ други срѣдства, но напротивъ той се приемалъ по единъ строго опредѣленъ редъ и възъ основа на извѣстни правни правила, които възможно е писмено да не сж били узаконени, но въпрѣки това, тѣ били осветени отъ народнитѣ обичай и затова строго се пазѣли и изпълнявали. Тѣхното нарушение винаги прѣдизвиквало династични борби, междусобици и вжтрѣшни раздори, които обезсилвали българската държава и я докарвали до пропастъ. Отъ този краткъ прѣгледъ сжщеврѣменно се установява, че владѣтелската властъ въ старата българска държава се наслѣдвала индивидуално възъ основа закона за майората само отъ мжжкитѣ потомци на царствуещия български владѣтел. Ако той нѣмалъ мжжки потомци, въ такъвъ случай наслѣдвали неговитѣ братя, братовчеди и другитѣ му близки роднини. Тѣзи принципи ясно се излагатъ и въ българскитѣ църковни хрисовули ⁶⁶.

⁶⁶ Орѣховски хрисовуль 41—42 „нж и по смърти црѣва ми хто бже наслѣдникъ црѣва ми. или ѿ возлюбенныхъ дѣтей црѣва ми, или